

L'Espai Mallorca a Barcelona

SUPERADA LA SENTÈNCIA DE MORT

Jorge Bello
Metge pediatra

Superada la sentència de mort que el Govern Balear i el Gremi d'Editors de les Illes Balears van firmar per fer-lo callar per sempre més, l'Espai Mallorca torna a obrir les portes a Barcelona. David, un cop més, ha vençut Goliat, i la raó i el sentit comú, i la cultura, i el català balear tornen a demostrar fins a quin punt s'equivoca qui vulgui imposar una raó sense tenir més raó que un infinit recargolament legal, i excuses puerils.

Fem memòria: des de 1995, l'Espai Mallorca ha estat un centre cultural important i força actiu per a la divulgació de tota forma de cultura balear a Barcelona, especialment la literatura. Gestionat pel Gremi d'Editors de les Illes Balears, l'Espai era finançat en un 75 per cent per les institucions de les Illes, però va haver de tancar portes el 6 de novembre de 2012 perquè l'autoritat balear va negar-se a continuar amb aquest finançament, i el Gremi se'n va desentendre.

Sobre aquest tancament forçat, el gran savi eivissenc, Isidor Marí, va afirmar que «aquesta mala jugada, com d'altres que han perpetrat contra la llengua i la cultura, els ha de sortir al revés, els ha de sortir el tret per la culata. I s'ha de demostrar que l'Espai Mallorca pot reneixer amb més força, i que pot ser un punt de trobada que vagi molt més enllà del que ja era». Isidor Marí presidia aleshores la Secció filosòfica de l'Institut d'Estudis Catalans. El president de l'Institut, Salvador Giner, amb més contundència afirmava que «és un acte de barbàrie».

Després, i durant setmanes, fins i tot mesos, al carrer del Carme tothom podia veure l'Espai tancat, cada cop més polsós. A través dels escaparats hom podia veure

llibres i més llibres, i discos, i pòsters i cartells, i més llibres de cultura balear esperant la mort a què havien estat sentenciats. La mort, però, no els va arribar, perquè l'Espai és obert un altre cop, i queda constància que ara no rep cap subvenció balear, i qui va manar callar, ara calla.

Aquest nou Espai Mallorca continua que és un punt rellevant de divulgació de la cultura balear. Ja no tindrà una dedica-

L'autoritat balear havia sentenciat aquest centre cultural a mort, sense judici ni seny, però la sentència de mort, ben a la vista queda, ha estat superada

ció especial a la literatura, tot i que conserva la llibreria, sinó que tindrà vocació per al conjunt de les arts balears, la pintura, la fotografia, la música, tot art balear tindrà cabuda en aquest espai, i això ho demostra l'atapeïda agenda d'activitats que tenen prevista, gairebé totes gratuïtes. Fins i tot l'art de la conversa i l'amistat troben espai en l'Espai: igual que l'anterior, aquest també té un bar, unes taules, unes cadires, música, bon ambient,

flaires de mar, record de ses illes. Ara la gestió és a càrrec del col·lectiu Crits i Renou, que es financia amb l'aportació d'un grup de socis i amb els guanys de la llibreria i el bar. L'Ajuntament de Barcelona hi va col·laborar amb una subvenció de l'Institut de Cultura, i fent-los baratar el lloguer del local. Ja han signat conveni amb el GOB (Grup Balear d'Ornitologia i Defensa de la Natura), i ara en són els representats a Catalunya.

L'Espai d'ara ocupa un local a la plaça Vicenç Martorell, a prop de la seu d'abans, al mateix barri del Raval, ara són més a prop de les Rambles, i fan servir la mateixa plaça com una extensió del bar i de la sala polivalent que tenen sota cobert. Aquest cap de setmana, temps d'estrena, hi era tothom. Hi havia una exposició fotogràfica, hi havia un concert de Calido Home i Quart Primera, hi era la poesia de Núria Martínez-Vernis, el grup Mine en concert i un dinar típic amb cuina balear, i ball, i moltes ganes de recomençar.

L'autoritat balear havia sentenciat aquest centre cultural a mort, sense judici ni seny, però la sentència de mort, ben a la vista queda, ha estat superada gràcies a un grup de persones de bona voluntat, cadascú des del lloc que li pertoca d'ocupar, cadascú des del àmbit que li pertoca d'actuar. El conflicte que el Govern Balear s'entossudeix a mantenir amb tot el sistema educatiu, un conflicte sense seny ni judici, salvant les distàncies té punts conceptuals de coincidència. I acabarà de manera similar: estic segur que d'aquí a res veurem que qui manava callar, ara calla, i surt de puntetes, la cua entre les potes, per la porteta del pati. Els fiets els veuran partir, i continuaran en menorquí amb els jocs del pati.

Relaxing cup

HASTA LUEGO WINNIE

Ariadna Serna
Periodista

Es suave el sabor de la taza, sabe a «camamila» y jarabe de arce. Y siguen ganando los 'japos' sin que la niña de unos siete años lo sepa. De viaje a Valencia en la cola de espera de la archifamosa compañía irlandesa esta niña lleva una maleta roja con Hello Kitty, la gatita inexpresiva que le dibuja siempre una sonrisa. Ya avanzaba la fila cuando Natalia le dice a su mamá embarazada acompañada de su marido «¿puedo ir a despedirme de Winnie the Pooh?» y los padres dicen «sí». Fue un sorbo delicioso y divertido, por la inocencia de la niña y la complicidad de los padres. Fue un «sí» normal, sin explicaciones posteriores. No le cortaron las alas. Y ella solita con su maleta se fue a hablar con Winnie. Estuvo un minuto y a saber lo que le contaría a ese objeto de metal pintado que si le metes una moneda navegas con el osito amarillo en su barquita menorquina. Pero es que para Nata el osito de sonrisa eterna tiene vida. Fotografié esa escena en mi mente. La guardo para momentos de escasa creatividad o para las horas bajas del alma, para poder sonreír como Winnie, pero sin monedas. Es una imagen que sana. ¿Por qué cuando nos hacemos grandes no hablamos con Pooh? Indagando en Internet para escribir bien su nombre me entero que Winnie existió, fue real. Era una osita de Winnipeg (Canadá) de ahí su nombre. Rescatada por el teniente veterinario Harry Colebourn en 1914 de un trampero de osos negros a quien le pagó 20 dólares. La osezna se convirtió en mascota de la brigada, a la que pertenecía el militar. Una noticia dulce y amarga sabiendo que ocurrió en los albores de la Primera Guerra Mundial. Así, a su paso por Inglaterra, el veterinario prefirió dejar a Winnie, en el Zoo de Londres para que la cuidaran mientras él continuaba camino del frente. A esta osita le gustaba la leche condensada que no miel como pintan los dibujos, siendo la favorita del público. Y la mejor amiga de Christopher Robin Milne que junto con sus peluches sirvieron de inspiración para su papá, Alan Alexander Milne. Autor de los cuentos de este «Osito amarillo» (1926) -su gran éxito y convertido en clásico de la literatura británica del siglo XX- y su tropa de amiguitos del Bosque de los Cien Acres: Igor, Tigger, Búho, Cangu, Rito, Pliget, Conejo y Christopher. Lo real se hace ficción. Lo inanimado -solo el que tiene un niño dentro- lo hace animado. ¿Cuánto hace que no saluda a los maniqués de boutique del barrio? ¿Cuánto hace que no baila con la escoba? ¿Cuánto hace... que no imagina como un niño? Ya tengo ganas de volver a volar y saludar al osito. Para mí ahora la osita Winnie.

Solidaritat

■ Benvolguts senyor batlle des Mercadal i senyor Marc Pons, diputat del Parlament Balear.

Els passats dies 19 i 20 de setembre va aparèixer als mitjans de comunicació, una informació que apareix baix el títol de «El Parlament no sol·licitarà al Govern que ajudi a Es Mercadal». Després de llegir l'article, m'he decidit a exposar la meva opinió personal al respecte, ja que considero que en un estat de dret les Administracions no poden preveure els resultats.

Som un ciutadà responsable, pare de família, i també he desenvolupat un càrrec públic. Dit això m'atreveixo a fer una proposta cívica, la de no polititzar una desgraciada circumstància ocorreguda en el 2.004, a l'àmbit de les Festes patronals

de Fornells.

Voldria, que reflexionéssim uns minuts, i ens poséssim al lloc de la família que va patir aquell desafortunat accident. Canviant radicalment la seva vida en tots els aspectes; des de la familiar, social, habitatge, treball, econòmica..... Estic ben segur que cap de nosaltres desitjaria assimilar tal situació. Aquest és un fet real, el qual se ha de intentar resoldre de la millor manera possible, no portar-lo a discussions polítiques PP - PSOE, i

molt manco comparar-lo amb temes urbanístics (Campos, Manacor i Ciesgarden).

Tots, anem a les festes patronals dels nostres pobles, i tots, podem patir un accident en un moment o altre de les activitats que es duen a terme, amb els cavalls, amb els ases, als bars, al carrer o participant com a cavaller. Vull recordar que inclòs algunes persones han perdut la vida.

Quant passa un infortuni d'aquestes característiques, s'ha d'intentar solucionar lo mes aviat possible. Cercant fórmules de solidaritat, entre tots els ajuntaments menorquins i CIM, en primer terme, i després en tot cas tots junts, incorporar al Govern Balear. Plantejo, que en la propera reunió de batlles, es tracti aquest tema. Presentant, un conveni solidari entre tots els

municipis i el CIM, amb el poble des Mercadal. Així, com crear una assegurança conjunta, per garantir les mateixes oportunitats a tots els menorquins i visitants, davant un accident en qualsevol de les nostres festes patronals. Sol·licito als nostres governants que estudiïn la meva proposta, i si en troben alguna de millor endavant.

Vull acabar, enviant la meva solidaritat a totes les persones afectades, les seves amistats i per damunt de tot a les seves famílies dels que han patit un accident. Instant als polítics, que no emprin la confrontació, amb titulars als mitjans de comunicació, per beneficis electorals. Sinó la unió i la lluita conjunta, per resoldre els problemes que realment afecten als ciutadans.

MANUEL TRIAY BARBER • ES
MIGJORN GRAN